

Arrest

nr. 142 623 van 1 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 18 februari 2013, houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2008 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 maart 2008 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort de CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 2 december 2009 werd deze beslissing echter ingetrokken.

Op 14 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 december 2009 nam de CGVS een nieuwe beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. X van 15 april 2010 heeft de Raad deze weigeringsbeslissing bevestigd en aldus het beroep van de verzoekende partij verworpen.

Op 8 juli 2010 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) genomen.

Op 18 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij op 23 december 2010 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 9 maart 2012 stelde de Raad bij arrest nr. X in deze zaak afstand van geding vast, nadat op 6 januari 2012 de beslissing van 18 november 2010 werd ingetrokken en de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 16 december 2009, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 16 december 2010 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 februari 2011 werd een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen (bijlage 13quater).

Op 28 april 2011 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal. Diezelfde dag ontving de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28 december 2011 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2013 werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds november 2008 in België verblijft, geïntegreerd is en ter staving een attest van inburgering voorlegt, Nederlands leert en spreekt en dit staft aan de hand van deelcertificaten van de lessen Nederlands bij het PCVO te Eeklo en het VAZOV, Engels zou spreken, werkbereid is en ter staving een arbeidsovereenkomst van datum 18.11.2009 voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit is veroordeeld, noch vervolgd is geweest voor een misdrijf en geen bedreiging zou vormen voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat

van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 04.11.2008 een asielaanvraag in, die op 19.04.2010 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 16.12.2010 die werd afgesloten op datum van 28.02.2011 met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28.02.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden voor de eerste en iets meer dan 2 maanden voor de tweede aanvraag — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene verwijst in de aanvraag 9bis naar de algemene toestand en algemene onveiligheid in Pakistan en verwijst naar diverse rapporten van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Human Rights Watch, Amnesty International en het UNHCR en legt ter staving tevens een artikel uit De Standaard voor. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Op 18 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asielen Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *Betrokkene diende een asielaanvraag in op 16.12.2010 die op 28.02.2011 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- *Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 28.12.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 18.02.2013.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij nalaat de samenhang aan te tonen tussen de bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten enerzijds en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag anderzijds geen verknochtheid vertonen daar zij genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Zij vervolgt dat de verzoekende partij de beslissing waarbij de

aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard als eerste heeft vermeld in het verzoekschrift, zodat de vordering voor zover zij ingesteld werd tegen de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

De Raad wijst er op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. X; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts onontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 18 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift geen verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van de verzoekende partij dat de samenhang tussen de bestreden beslissingen blijkt uit het feit dat het bevel als tweede bestreden beslissing expliciet verwijst naar de eerste bestreden beslissing van 18 februari 2013, waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, onder andere de volgende motivering bevat:

“Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 28.12.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 18.02.2013.”

De tweede bestreden beslissing verwijst dus in haar motivering inderdaad, zoals de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting aangaf, naar de eerste bestreden beslissing. In casu is de Raad van oordeel dat de samenhang tussen de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, voldoende blijkt, en dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de samenhang wordt verworpen

3.2. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, namelijk het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De verwerende partij erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat de verzoekende partij geen schending van hogere rechtsnormen aannemelijk maakt. Hierbij gaat zij er echter aan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij geschonden acht, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, blijkt uit deze bepalingen dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van betrokkene in het licht van de meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag.

De Raad wijst echter op de termen "houdt rekening met" van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en leest hierin, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen formele motiveringsplicht. Ook uit het administratief dossier kan blijken dat met het belang van het kind, de gezinssituatie en de gezondheidstoestand werd rekening gehouden. De Raad merkt bovendien op dat de verzoekende partij nalaat te concretiseren met welke elementen van haar persoonlijke situatie de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Ook uit het administratief dossier blijken nergens elementen in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarmee de verwerende partij rekening diende te houden. Nergens blijkt dat de verzoekende partij kinderen zou hebben van wie het hoger belang door het bestreden bevel zou kunnen worden geschaad. Met betrekking tot het gezins- en familieleven stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen familieleden heeft die in België verblijven. Noch uit de verblijfsaanvraag, noch uit het verzoekschrift of uit een ander document in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in België familieleden zou hebben. Ook wat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij betreft, heeft de verzoekende partij nergens een element aangebracht waarmee de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden. Dit alles wordt door de verzoekende partij niet betwist. De verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met haar persoonlijke situatie rekening werd gehouden. Met dit louter theoretische betoog maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet zou hebben voldaan aan

haar verplichting op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om rekening te houden met de elementen van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij waar dit artikel naar verwijst. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het betoog van de verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, nu niet wordt betwist dat de verzoekende partij zonder daartoe gemachtigd te zijn in het Rijk verblijft.

In casu kan de exceptie van de verwerende partij dan ook worden aangenomen en dient te worden vastgesteld dat het beroep, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk is voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel dat als enige gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“4.1.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de sterke integratie van de verzoekende partij, de negatieve beslissingen genomen in het kader van de asielaanvragen van de verzoekende partij en de toepassing van internationale verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie de Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.1.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.1.3.1.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande de integratie van de verzoekende partij gesteld:

“Het feit dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, geïntegreerd is en ter staving een attest van inburgering voorlegt, Nederlands leert en spreekt en dit staft aan de hand van deelcertificaten van de lessen Nederlands bij het PCVO te Eeklo en het VAZOV, Engels zou spreken, werkbereid is en ter staving een arbeidsovereenkomst van datum 18.11.2009 voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15.12.1980.”(Zie stuk 1)

a) Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer X dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

“Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat “daarom” deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. X dd. 27/11/2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, werkbereidheid en reële tewerkstellingsmogelijkheid, vrienden- en kennissenkring...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partij is ontstaan in een relatief lange periode van legaal verblijf tijdens de opeenvolgende asielprocedures.

Vervolgens werd de verzoekende partij gedoogd op het Belgisch grondgebied.

Na het afsluiten van de asielprocedure heeft de verzoekende partij immers relatief snel een verzoek tot regularisatie ingediend. Het verblijfsadres van de verzoekende partij was gekend bij de Belgische autoriteiten.

De verzoekende partij heeft als een zorgvuldig persoon en ter goeder trouw de beschikbare verblijfsprocedures gevolgd.

De verzoekende partij heeft bijgevolg voor wat betreft zijn integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en de verzoekende partij heeft weliswaar zijn integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

b)Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld:

“Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.”

(Zie arrest nr. X van 18 april 2014 in de zaak RvV X)

Dit arrest kan eveneens naar analogie worden toegepast.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

- 4.1.3.2.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partij is niet geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurig ononderbroken verblijf en duurzame lokale verankering als maatstaf vooropstellen.

De situatie van de verzoekende partij kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partij mocht verwachten dat hij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkeheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij bewijs leveren van zijn duurzame lokale verankering.

- In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partij reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijft en dit reeds sinds november 2008, aldus reeds vijf en een half jaar.

- Daarnaast is het zo dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in België, taallessen heeft gevolgd en een sociaal netwerk heeft opgebouwd.

Dit wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

- De verzoekende partij is eveneens werkbereid, hetgeen blijkt uit de arbeidsovereenkomst die de verzoekende partij reeds in november 2009 kon bekomen.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

4.1.4.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007 , nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag tot verblijf in België indient. Er wordt hierbij verwezen naar het feit dat het verblijf van betrokkene sinds 2008 in België, haar integratie, het attest van inburgering, haar talenkennis, haar werkbereidheid en arbeidsovereenkomst, haar vrienden- en kennissenkring en de voorgelegde getuigenverklaringen, “het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.” Verder wordt ingegaan op het blanco strafblad van de verzoekende partij, de duur van de asielprocedures, de algemene toestand en onveiligheid in Pakistan en de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij maakt wat betreft de eerste bestreden beslissing geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij geeft aan dat zij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij en levert inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Hiermee voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat zij eveneens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd gesteld komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing oordeelt dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Met betrekking tot deze aangehaalde elementen van integratie stelt de bestreden beslissing dat deze niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend, maar dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek “conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld en meent dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Zij stelt te hebben gewezen op haar langdurig ononderbroken verblijf, haar integratie en “de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen” en meent dat hieruit de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid blijkt om terug te keren naar het land van herkomst. In dat opzicht wijst zij op het arrest nr. X van de Raad van 27 november 2012, waarvan zij meent dat het naar analogie kan worden toegepast. Zij stelt dat in de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd waarom in concreto, in het individuele geval de aangevoerde elementen van integratie (duurzame lokale verankering, werkbereidheid en reële tewerkstellingsmogelijkheid, vrienden- en kennissenkring) niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, en dat de verwerende partij deze elementen slechts heeft opgesomd en niet aan een ware beoordeling heeft onderworpen. Zij verwijst daarbij nog naar arrest nr. X van de Raad van 18 april 2014 en meent dat dit in casu naar analogie kan worden toegepast.

De Raad acht de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie echter niet kennelijk onredelijk, daar dergelijke elementen zoals een langdurig ononderbroken verblijf, lokale verankering en werkbereidheid inderdaad elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen, maar die niet aantonen waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst teneinde daar

een aanvraag in te dienen. Dat de integratie van de verzoekende partij is ontstaan tijdens een “relatief lange periode” van legaal verblijf tijdens de opeenvolgende asielprocedures, dat de verzoekende partij daarna op het Belgisch grondgebied werd gedoogd en relatief snel “als een zorgvuldig persoon en te goeder trouw” een verzoek tot regularisatie heeft ingediend, doet daaraan geen afbreuk, nu dit alles evenmin aantoonde dat het zeer moeilijk zou zijn voor de verzoekende partij om haar verblijfsaanvraag in te dienen in het land van herkomst. In zijn arrest nr. X van 9 december 2009 heeft de Raad van State in dat opzicht onder meer het volgende gesteld: *“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekken te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:*

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl

deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;”

De Raad wijst er op dat het, gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, aan de verzoekende partij toekwam uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie, in weerwil van deze rechtspraak, in casu wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, wat zij heeft nagelaten. Met haar algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid. Verder kan het arrest nr. X van de Raad waar de verzoekende partij naar verwijst en waarin wordt gesteld dat een goede integratie en een langdurig verblijf redenen kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van State niet zonder meer “naar analogie” worden toegepast, zoals de verzoekende partij voorhoudt. Het geciteerde arrest betreft immers de gegrondheidsfase van een aanvraag om machtiging tot verblijf, terwijl de in casu bestreden beslissing een dergelijke aanvraag onontvankelijk verklaart. De verwijzing naar het voormelde arrest is niet dienstig.

Waar de verzoekende partij verder nog verwijst naar arrest nr. X van de Raad van 18 april 2014, stelt de Raad vast dat zij eigenlijk doelt op arrest nr. X van diezelfde datum, dat immers de uitspraak bevat in de zaak met rolnummer X waar de verzoekende partij naar verwijst en waarvan zij de inhoud citeert. De verzoekende partij kan echter niet dienstig verwijzen naar dit arrest, waarvan zij meent dat het in casu naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst erop dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In dit verband kan er op gewezen worden dat in het voormelde arrest de verzoekende partij een langdurige periode van legaal verblijf kende, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, in de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij: *“de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland”* en *“het feit dat betrokkene sinds november 2008 in België verblijft, geïntegreerd is (...), verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 12 1980”*. Uit de samenlezing van deze motieven blijkt dus afdoende waarom de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, met name omdat ze de verzoekende partij niet beletten om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. De motieven van de bestreden beslissing moeten als één geheel worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het betoog van de verzoekende partij en de verwijzing naar het arrest nr. X van de Raad, laten niet toe te besluiten tot een schending van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij beroept zich verder op de instructies van 19 juli 2009 en de achterliggende filosofie hiervan. Volgens de verzoekende partij sluit haar situatie aan bij meerdere criteria uit deze instructies die het bestaan van buitengewone omstandigheden impliceren, met name omwille van haar duurzame lokale verankering, haar langdurig ononderbroken verblijf in België (reeds vijf en een half jaar), haar werkbereidheid, haar integratie en de prangende humanitaire situatie waarin zij zich bevindt. Zij stelt dat het kabinet van staatssecretaris De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet en dat de verwerende partij, door hiervan af te wijken in de bestreden beslissing, het vertrouwensbeginsel schendt, en dat zij dus mocht verwachten van de gunst van de regularisatie te kunnen genieten. Er anders over oordelen zou volgens de verzoekende partij ook duiden op willekeur en een schending uitmaken van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij het hierboven reeds geciteerde arrest nr. 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het*

mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (ex tunc) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor een vreemdeling die de toepassing verzocht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk contra legem gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Uit het arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 blijkt duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden, alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Elementen van duurzame lokale verankering, integratie en werkbereidheid vormen in principe geen buitengewone omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in het buitenland te doen. Een prangende humanitaire situatie dan weer wel, in de zin van bijvoorbeeld de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, of ernstige ziekte, doch de verzoekende partij heeft geen dergelijke elementen aannemelijk gemaakt in het kader van deze procedure. Met betrekking tot de algemene toestand en algemene onveiligheid in Pakistan die de verzoekende partij in de aanvraag om machtiging tot verblijf had aangehaald, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanzien nu de verzoekende partij slechts rapporten heeft overgemaakt die de algemene toestand in Pakistan betreffen, maar geen persoonlijke bewijzen heeft geleverd dat haar leven in gevaar zou zijn. De verzoekende partij laat na hier in het verzoekschrift op in te gaan. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat de verzoekende partij lijkt te begrijpen onder de achterliggende filosofie of het regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een bindende regel en mag geenszins verward worden met door de verzoekende partij positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Waar de verzoekende partij hierin eveneens een schending ziet van het non-discriminatiebeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, stipt de Raad aan dat het non-discriminatiebeginsel en de geciteerde grondwetsartikelen vereisen dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. De verzoekende partij laat echter in het geheel na in concreto aan te tonen met welke personen zij zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevindt, die wel in toepassing van de vernietigde instructie werden geregulariseerd. Hoe dan ook dient gesteld dat uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het non-discriminatiebeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370).

Een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het non-discriminatiebeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden aangenomen.

Gelet op de voorgaande bespreking kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het land van herkomst kan worden ingediend.

Er blijkt niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze incorrect heeft beoordeeld of zij op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht gelezen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet vastgesteld.

Waar de verzoekende partij nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, beperkt zij zich tot een theoretisch betoog en laat zij na uiteen te zetten hoe deze beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. Minstens valt deze kritiek samen met wat onder de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht werd aangevoerd. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook zo niet onontvankelijk, ongegrond.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU